

и ги сразесе тукъ въ равнината на открито. Азъ заминавамъ за Несебъръ, за да лѣкувамъ подаграта си. Испитвамъ голѣми болки, не мога повече да ги понасямъ.

Бѣгството на императора не остана въ тайна. Бързо се разнесе между войниците мѣлвата, че той бѣга отъ страхъ предъ българитѣ.

Войниците последваха примѣра на върховния си вождъ и побѣгнаха къмъ морето.

Българитѣ, които дебнѣха скрити въ трѣстикитѣ на блатата, разбраха, че сега е най-удобното време да нападнатъ неприятеля си. Тѣ се спуснаха отъ всички страни, свити на дребнитѣ си хвърковати кончета, и налетѣха срещу византийцитѣ. Обезумѣли отъ страхъ, византийцитѣ удариха въ па-

ническо бѣгство. Аспаруховата конница се нахвърли върху тѣхъ и почнаха бърза и свирепа сѣчь.

Византийцитѣ не можаха да спратъ настѣплението на българитѣ. Българитѣ ги гониха чакъ до Варна.

Така бързо ханъ Аспарухъ завладѣ цѣла Южна Добруджа и стигна чакъ до политѣ на източна Стара-планина, кждето и спрѣ.

Притиснатъ тѣй лошо отъ Аспаруха, Константинъ Погонатъ се принуди да склочи миръ съ българитѣ, подъ условие да имъ плаща всѣка година данѣкъ и да признае новооснованата държава, която нарекоха България, по името на тоя народъ, който застана начело на покоренитѣ славяни.

Това стана въ 679 година — рождеството на България.

Никола Никитовъ

Бранникъ ще разкрие на българската младежъ, че само съ създаването на силна и щастлива България ще се създаде щастие и на отдѣлния гражданинъ.